

Πειραιώς Σεραφείμ: “Καιρός, αυτό το Πάσχα, να πάψουμε να αδικούμε εαυτούς και αλλήλους” - Εγκύκλιος για το Άγιον Πάσχα 2024

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Να αναζητήσουμε μέσα μας, με αγάπη και ελευθερία, να ανακαλύψουμε την κρυμμένη ομορφιά της παρουσίας και της αγάπης του Θεού. Για να ειρηνεύσουν οι καρδιές, να καταλαγιάσουν τα πάθη, να ημερέψουν οι λογισμοί. Και τότε θα ανακαλύψουμε το νόημα και την ομορφιά της ψυχής και της ζωής μας.

Αυτό αναφέρει μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Πειραιώς](#) κ.

Σεραφεΐμ στην Πασχάλια Ποιμαντορική Εγκύκλιό του.

“Το Άγιο Πνεύμα, με την κοινωνία αυτή, ενεργεί στην ύπαρξή μας, δυναμώνει και χαροποιεί όλο μας το είναι. Η Ανάσταση αποτελεί πρόγευση της τελικής νίκης του Θεού, της αγάπης στα έσχατα”, υπογραμμίζει.

Η Πασχάλιος Ποιμαντορική Εγκύκλιος του Μητροπολίτη Πειραιώς

ΠΡΟΣ ΤΟΝ Ι.ΚΛΗΡΟ & ΤΟΝ ΕΥΣΕΒΗ ΛΑΟ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΑΥΤΟΥ

Άδελφοί, Συλλειτουργοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καί περιπόθητα, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Εὐρισκόμεθα χάριτι Θεοῦ στήν λαμπροφόρο νύχτα τῆς Ἀνάστασης καί ἡ Ἐκκλησία καλεῖ ὅλους μας νά βιώσουμε, μυστικά μέσα στήν καρδιά μας, τό μέγα μυστήριο τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ. Τό κορυφαῖο αὐτό ἱστορικό γεγονός πού συνέβη σέ ἱστορικό τόπο καί χρόνο, ἀλλάζοντας τήν ροή τῆς ἱστορίας καί τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Γεγονός, πού βιώνεται στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας, σέ κάθε Θεία Λειτουργία, καθώς Ἀνάσταση εἶναι ἡ Ἐκκλησία καί ζῶντας ὁ ἄνθρωπος τήν Ἐκκλησία ζεῖ τήν διαρκῆ Ἀνάσταση, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό σῶμα τῆς ἀναστημένης ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ χώρα τῶν ζώντων ὅπου «ὁ θάνατος οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. 6,9).

Αὐτό τό γεγονός βιώνει μυστικά, σιωπηλά καί ἀθόρυβα, ὅποιος ἐλεύθερα καί ἀβίαστα δέχεται τή μεγάλη αὐτή ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας, ζῶντας τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὡς ἐμπειρία καί σχέση. Σχέση, ὅπου βρίσκεται – κρύβεται τό νόημα τῆς πίστεως, τό νόημα τῆς Ἀνάστασης. Στή σχέση αὐτή μέ τόν Χριστό ξαναβρίσκουμε τήν γνήσια καί μοναδική ἐλευθερία.

Ποιά; Τό νά μπορούμε νά εἴμαστε παιδιά Του, παιδιά τῆς Ἀνάστασης, παιδιά τῆς ἐλευθερίας καί τῆς αγάπης. Γενονός καί μυστήριο ὅμως πού ὁ πεπερασμένος νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἀδυνατεῖ νά προσλάβει καί νά κατανοήσῃ, γι’ αὐτό καί τό ἐμπαίζει, τό χλευάζει, ἐνίοτε δέ τό ἀπορρίπτει.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐπιλογῆς καί στάσης ζωῆς; Νά νοηματοδοτοῦμε τήν ζωή μας μέ πράγματα πού ἀντί νά τήν γεμίζουν τήν ἀδειάζουν, ἀντί νά τήν τρέφουν τήν ἀποδυναμώνουν, ἀντί νά τῆς χαρίζουν ζωή τήν ὀδηγοῦν στόν θάνατο. Φτάσαμε σέ καιρούς πού ὅλοι μας ὑποφέρουμε. Ἐγκλωβιστήκαμε στή μοναξιά μας.

Φυλακιστήκαμε στην αλαζονεία και τη φιλαυτία μας.

Άδειάσαμε τις ψυχές μας από τό φῶς και την ἐλπίδα και τις γεμίσαμε μέ τό σκοτάδι, τό φόβο, τό θάνατο. Αἰσθανόμαστε τόν πόνο νά μᾶς παραλύει. Τίς δυσκολίες νά μᾶς λυγίζουν. Τίς ἀμφιβολίες νά μᾶς ταλαιπωροῦν και τά ἀναπάντητα ἐρωτήματα νά μᾶς κλονίζουν.

Βιώνουμε ἕνα τραγικό κενό στην ζωή και την ὑπαρξή μας. Τό κενό τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλά και τό κενό τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ «ἄλλου», ἀφοῦ τόν θεωρήσαμε, τόν θεωροῦμε, ὑπαίτιο – φταίχτη τῶν δεινῶν τῆς ζωῆς μας.

Ἐσύ φταῖς, δηλώνουμε στην καθημερινότητα τῶν σχέσεών μας, ζῶντας την κόλασή μας ἀπό τό τώρα, τό σήμερα, καθώς ζωή χωρίς ἀγάπη και συγχώρεση, σημαίνει ζωή χωρίς χαρά και ἐλπίδα. Γι' αὐτό και στό ἐρώτημα: ποιά ἡ σημασία τῆς Ἀνάστασης γιά τόν σημερινό ἄνθρωπο; Ἡ ἀπάντηση εἶναι... σιωπή.... **Καιρός, αὐτό τό Πάσχα, νά πάψουμε νά ἀδικοῦμε ἑαυτούς και ἀλλήλους.**

Νά ἀναζητήσουμε μέσα μας, μέ ἀγάπη και ἐλευθερία, νά ἀνακαλύψουμε την κρυμμένη ὁμορφιά τῆς παρουσίας και τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Γιά νά εἰρηνεύσουν οἱ καρδιές, νά καταλαγιάσουν τά πάθη, νά ἡμερέψουν οἱ λογισμοί. Καί τότε θά ἀνακαλύψουμε τό νόημα και την ὁμορφιά τῆς ψυχῆς και τῆς ζωῆς μας.

Τόν λόγο τῆς ὑπάρξεώς μας. Τότε θά κατανοήσουμε πῶς ἀναζητοῦμε νόημα σέ μία ζωή χωρίς νόημα. Τότε ὅμως θά συνειδητοποιήσουμε πῶς τό νόημα τῆς ζωῆς μας δέν ἐξαντλεῖται στην γῆ ἀλλά φτάνει στόν Οὐρανό.

Τότε θά ἀντιληφθοῦμε πῶς γιά νά νικήσουμε ὅλους τούς θανάτους: τό θάνατο τῆς ἀγάπης, τό θάνατο τῆς καλωσύνης, τό θάνατο τῆς ἀνθρωπιᾶς, τό θάνατο τῆς ἐλευθερίας, κυρίως ὅμως τό θάνατο τῆς ζωῆς, ὁ δρόμος και ὁ τρόπος εἶναι νά βιώσουμε την ἐμπειρία τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ στην καρδιά μας.

Αὐτή την ἐμπειρία πού νικᾷ τό θάνατο, τόν κάθε θάνατο, καθώς ὁ καρφωμένος ἐπί τοῦ Σταυροῦ και Ἀναστημένος Χριστός δέν ἄδειασε μόνον τούς τάφους, ἀλλά μπῆκε και στό δικό μας τό θάνατο γιά νά τόν καταργήσει.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Ἡ θλίψη καί ἡ χαρά συνυπάρχουν στήν ἀνθρώπινη ζωή. Ἡ ἀλήθεια αὐτή τονίζεται ἔντονα στά γεγονότα της Μεγάλης Ἑβδομάδος. Πρὸ τοῦ Πάθους ὁ Χριστός κατὰ τόν Μυστικό Δεῖπνο διευκρίνισε στούς μαθητές του: «Καί ἐσεῖς, λοιπόν, τώρα ἔχετε λύπη. Ἀλλά πάλιν θά σᾶς δῶ καί θά χαρεῖ ἡ καρδιά σας καί τή χαρά σας κανεῖς δέν θά σᾶς τήν ἀφαιρέσει» (Ἰω. 16-22).

Ὁ πόνος συγκλονίζει τίς ἡμέρες τῶν Παθῶν, ἀλλά τελικά ὑπερνικάται μέσα στό φῶς τοῦ θριάμβου τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ πρώτη καθοριστική λέξη καί προτροπή του Ἀναστάντος στίς ἀφοσιωμένες Μυροφόρες, πού ἔσπευσαν στό μνημα του, ἦταν: «χαίρετε!» (Ματθ. 28, 9). Ὅταν ὁ Ἀναστάς Χριστός πρωτοεμφανίστηκε στούς μαθητές, ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης σημειώνει ὅτι «ἐχάρησαν ἰδόντες τόν Κύριον» (Ἰω. 20, 21).

Ἡ χαρά τοῦ Πάσχα ἀναβλύζει μέσα ἀπό πολύμορφο πόνο πού προηγήθηκε: προδοσία, ἀποδοκιμασία, περιφρόνηση, θάνατο σταυρικό. Τό σταυροαναστάσιμο Πάσχα λυτρώνει ἀπό κάθε εἶδους λύπη. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ βεβαιώνει τή νίκη τῆς ἀλήθειας κατὰ τοῦ ψεύδους, τῆς ἀγάπης κατὰ τοῦ μίσους, τόν θρίαμβο τῆς ζωῆς πάνω στόν θάνατο.

Ὁ Ἀναστάς Χριστός διαλύει κάθε σκιά τοῦ Ἄδη. Συντρίβει τήν κυριαρχία τοῦ θανάτου, πού φέρνει ἡ βία, ἡ ἀλαζονεία, ἡ ἀδικία. Ἡ σύζευξη πόνου καί ἀγαλλιάσεως μᾶς αἰφνιδιάζει. Ἐν τούτοις, ἡ ἐναρμόνισις τῶν ἀντιθέσεων παραμένει χαρακτηριστικό τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζει τήν ἐξαιρετική αὐτή ἐμπειρία: « ἐν θλίψει πολλῇ μετὰ χαρᾶς Πνεύματος Ἁγίου» (Α΄ Θεσ. 1,6).

Πρόκειται γιά μία ἐκπληκτική ἐναρμόνισις, μία παράδοξη ἀντίστιξις. Ἐκφραστικά τήν περιγράφει σέ ἄλλη ἐπιστολή του: «Πιεζόμεθα μέ κάθε τρόπο, ἀλλά δέν φτάνουμε σέ ἀδιέξοδο, εὕρισκόμεθα σέ ἀμηχανία ἀλλά ὄχι σέ ἀπελπισία, διωκόμεθα ἀλλά δέν ἐνκαταλείπομεθα, καταβαλλόμεθα ἀλλά δέν χανόμεθα». (Β΄ Κορ. 4, 8-10).

Καί ἄλλοι: «ὥς λυπούμενοι αἰεὶ δέ χαίροντες, ὥς πτωχοί πολλούς δέ πλουτίζοντες, ὥς μηδέν ἔχοντες καί πάντα κατέχοντες» (Β΄ Κορ. 6, 6 -11).

Στό τελευταῖο βιβλίο τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου, μέ συμβολικές συγκλονιστικές παραστάσεις συνοψίζεται ἡ ἀλληλουχία ἀντιθέτων, ἡ σύγκρασις ὀδύνης καί τελικῆς νίκης τοῦ σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ἡ ἐναρμόνισις τῆς θλίψεως μέ χαρά Πνεύματος Ἁγίου, γιά τήν ὁποία γίνεται λόγος,

ἐκ πρώτης ὄψεως εἶναι ἀνέφικτη. Ἀλλά, ὅπως ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν μᾶς βεβαιώνει, «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ» (Φιλ. 4, 13). Ἡ σύνθεση αὐτῇ μοιάζει ἀδύνατη, ὅμως ἡ στενὴ σχέση μέ τόν παθόντα καί ἀναστάντα Χριστό τήν καθιστᾷ δυνατή. Αὐτήν τήν κοινωνία μέ τόν σαρκωθέντα Λόγο τοῦ Θεοῦ βιώνουμε ἐνσωματωμένοι στήν Ἐκκλησία, πού εἶναι τό μυστικό Τοῦ Σῶμα.

Τό Ἅγιο Πνεῦμα, μέ τήν κοινωνία αὐτή, ἐνεργεῖ στήν ὑπαρξή μας, δυναμώνει καί χαροποιεῖ ὅλο μας τό εἶναι. Ἡ Ἀνάσταση ἀποτελεῖ πρόγευση τῆς τελικῆς νίκης τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀγάπης στά ἔσχατα.

Ἡ ἀναστάσιμη χαρά στηρίζεται σέ ἀρραγῇ θεμέλια. Πρῶτον στή διαβεβαίωση τοῦ Χριστοῦ ὅτι «Ἐδόθη μοί πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς» (Μάτθ. 28:18). Στή διάρκεια τῶν αἰώνων πολλοί παρουσιάστηκαν ὡς ἐξουσιαστές τῆς οἰκουμένης. Ἐκεῖνος, ὅμως, ὁ ὁποῖος ἔχει τήν τελική ἐξουσία σέ ὅσα συμβαίνουν στόν οὐρανό καί στή γῆ εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Τό δεύτερο ἀκλόνητο θεμέλιο ἀποτελεῖ ἡ διαβεβαίωση τοῦ Ἀναστάντος ὅτι: «καί ἰδοὺ ἐγώ μεθ' ὑμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος» (Ματθ. 28, 20). Ὁ δικός μας Κύριος δέν εἶναι μακρινός, ἀδιάφορος θεατῆς στά ὅσα συμβαίνουν. Ἐξακολουθεῖ νά εἶναι «μεθ' ἡμῶν» σέ ὅλες τίς φάσεις καί τίς δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς μας.

Καί ἓνα τρίτο: ἡ πασχαλινὴ χαρά πολλαπλασιάζεται, ὅταν προσφέρει ἀγάπη ἐκεῖ ὅπου περισσεύει τό μῖσος, ἐκεῖ ὅπου συνθλίβει ἡ ἀπόγνωση. «Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα, ὧ Πάσχα λύτρον λύπης». Ἡ θλίψη καί ἡ χαρά ἐναλλάσσονται στή ζωή μας. Ὁδυνηρά ἀπρόοπτα δέν λείπουν ἀπό τήν πορεία μας, συμφορές πού ὑπερβαίνουν τίς δυνάμεις μας καί μᾶς καταβάλλουν.

Νιώθουμε ἀμήχανοι νά τὰ ἀντιμετωπίσουμε καί συχνά κυριευόμαστε ἀπό τόν φόβο. Παρά ταῦτα, ἡ βούλησή μας ἅς μὴν ἀδρανήσει. Ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπό ἐμᾶς, ἅς ἀφήνουμε το φῶς τῆς Ἀναστάσεως νά καταυγάζει τή ζωή μας καί τό Ἅγιο Πνεῦμα νά μᾶς χαρίζει ἀντοχή, ὑπομονή, ἐλπίδα.

Ἡ σταυροαναστάσιμη χαρά ἀποτελεῖ διακριτικό γνώρισμα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Γι' αὐτό ὁ κορυφαῖος Ἀπόστολος ἐπιμένει: «χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, πάλιν ἐρῶ χαίρετε» (Φιλ. 4, 4, Α΄ Θεσ. 5,16) .

Ἄς καταυγάσει, λοιπόν, τήν ζωή μας ἡ χαρά (τῆς Ἀναστάσεως) λυτρώνοντάς μας ἀπό τήν λύπη καί τήν καταχνιά. Ἡ ἀναστάσιμη βεβαιότητα, τό ἀναστάσιμο φρόνημα, ἅς στηρίζουν καί ἅς χαροποιοῦν καθημερινά τήν ζωή μας.

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Μέ θερμές Πατρικές εὐχές

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ